

Ze verwarde zich, keek het meisje een oogenblik hulpeloos aan. — Juffrouw Davids kon zich niet goed houden, barstte in lachen uit. Dan, toch even geschrokken, trachtte ze zich te herstellen, gniffelde opnieuw, en, omdat Ina nog zweeg, voelde iets als een overwinning. — U durft ook niet zooveel, zei ze, want zelf flirt u met meneer Harrison.

— Nu is 't genoeg, ik zal Mijnheer James zeggen dat hij u ontslaat.

— Zoo, 's kijken of hij dat dan ook doen zal; — ik zal het hem zeggen, nu dadelijk.

Juffrouw Davids wilde al gaan. Ina voelde dat de andere meisjes keken en luisterden, dat ze dit ruzietje spannend vonden. Ze hief haar hoofd wat op, wendde zich half terzijde, dan plotseling zei ze, volkomen beheerscht en koud: Wees zoo goed en neem dien rok mee, toon uw werk.

Het meisje ging, den rok over haar arm. De anderen bogen hun hoofd, zagen weer hun machines, en de stof waaraan ze bezig waren. Langzaam en opzettelijk bedaard ging Ina bij hen rond, inspecteerde, gaf aanwijzingen.

Er bleef iets broeien. Het leek Ina niet onmogelijk dat het weggestuurde meisje zou terug komen. Ze was nog maar kort bij James, kende den eigenaar oppervlakkig. Zijn zaak breidde zich de laatste jaren uit. Vroeger had hij een te klein atelier gehad, dan dat hij een hoofd over de meisjes hoefde aan te stellen. Toen Ina bij hem solliciteerde, had hij zich veel over de zaak van Marain laten vertellen. Zelf sprak hij weinig, dacht na, en leek te weifelen. Maar het eind was toch geweest, dat hij haar aannam, en haar vroeg zelf haar salaris vast te stellen. Hij gaf haar vrijheid het werk te hervormen, de naaisters en coupeuses in alles aan zich ondergeschikt te maken. — Ik hoop, zei hij, dat we in de toekomst met Marain zullen kunnen concurreeren.

Maar de drie maanden, dat ze nu bij den heer James in dienst was, had ze hem nauwelijks eenige keeren gezien. Het bevreemde haar; — ze had zich samenwerking met hem voorgesteld, al wist ze ook niet duidelijk hoe, in ieder geval meer belangstelling van hem verwacht in haar werk. Het was de eerste maal dat ze een van de meisjes naar hem toestuurde. Had ze steun aan hem? of was hij onverschillig? — en nu dit domme kind haar zou aanklagen, wat zou hij doen?

De middag verliep; — langzaam schikten de meisjes zich in den gewonen gang; juffrouw Davids kwam niet terug, en er waren geen verdere storingen meer.

Toen Ina zich klaar maakte om weg te gaan, kwam er een boodschap van den heer James: Hij verzocht haar een kop thee met hem te gaan drinken.

Even later liep ze naast hem voort. Nu ze niet alleen was, en telkens zijn stem verwachtte, beleefde Ina de ontzaggelijk ingewikkelde organisatie